

וסמיך ליה להאי קרא: [דברים כג] "לא יבא ממזר בקהל ה'".

אלמא מזהני, מחייבי לאוין, הוי ממזר.

ומוסיפה הגמרא: ולרבי סימאי, דמרבח שאר חייבי לאוין לממזר, למי שנולד מהם, ואפילו איסורי לאוין דלאו דשאר, שאינם איסור לאו הנוגע לקירבה.

כגון מחזיר גרושתו משנישאת לאחר, שהוא ענין של טומאה ולא ענין של קירבה. וכגון לשאת "נתינה", שאיסורה הוא משום חיתון עם שבע אומות שנאמר בהן "לא תחתן במ". וכגון עמוני שנשא בת ישראל, שבניו ממזרים.

וכמו כן לרבי ישכב, דמרבח ממזרים אפילו מחייבי עשה.

כגון מצרי או אדומי, שאין איסורם בלאו, אלא רק באיסור עשה, שנאמר "דור שלישי יבוא להם בקהל ה'". והוא "איסור עשה", דור שלישי, ולא דור שני —

נפקא להו מהאות וי"ו שבתחילת הפסוק "ולא יגלה כנף אביו", שהיא באה להוסיף על הפסוק הזה, העוסק באנוסת אביו [שהיא לאו של שאר] גם חייבי לאוין שאינם של שאר, וגם איסורי עשה, שכולם נסמכים מכח הפסוק הזה אל איסור ממזר, הסמוך לו.

ושמעון התימני שאומר אין ממזר מחייבי לאוין אלא מחייבי כריתות, סבר לה כרבנן, שלפיהם אין הפסוק הזה עוסק כלל באנוסת אביו.

דאמרי רבנן: "ולא יגלה כנף אביו" — בשומרת יבם של אביו הכתוב מדבר.

דהויא לה אשת אחי אביו, שהיא חייבי כריתות.

ואיסור זה נאמר בספר ויקרא, בכלל העריות, וחזר הכתוב בספר דברים לכתוב אותו, וסמיך ליה, לפסוק הזה של "ולא יגלה כנף אביו", את הפסוק "לא יבא ממזר" — ללמדך שהולד הנולד ממנו הוא ממזר.

אלמא, רק מחייבי כריתות הוי ממזר.

ורבי יהושע, האומר שרק מחייבי מיתות בית דין הוי ממזר — מה הוא יעשה עם הלימודים של התנאים האחרים?

סבר רבי יהושע: אם בשומרת יבם של אביו הכתוב מדבר, כדברי חכמים, או באנוסת אביו הכתוב מדבר, כדברי רבי יהודה, וללמדך מהסמיכות של הכתוב לממזר, שיש ממזר מחייבי כריתות לרבנן, או מחייבי לאוין לפי רבי יהודה —

לכתוב רחמנא "לא יגלה כנף אביו" בלבד!

שהרי, כיון שהוא עוסק בשומרת יבם של אביו, או באנוסת אביו, ומלמד שיש מהם ממזר, וכל שכן שיש ממזר מחייבי מיתות בית דין, כמו אשת אב, שיש בה גם כרת וגם מיתה של בית דין.

ואם כן זה שהקדים ואמר הכתוב "לא יקח איש את אשת אביו" — למה לי לכותבו כלל, והרי יש לנו לדעת שהולד הנולד הוא ממזר, מכל שכן?!

אלא לאו, מכך שטרח הכתוב לכתוב כאן את הפסוק של "לא יקח את אשת אביו", משמע שהכי קאמר קרא:

רק אשת אביו בחיי אביו, שהיא אשת איש,